

Pohádka o Honzovi, kterak na sněžnicích putoval.

A to bylo děti tak - jednu tuhou zimu v měsíci lednu Léta Páně 2010 hodný (ne hloupý – to je jiná pohádka) Honzík vyzkoušel sněžnice ve vysokých rakouských horách, spolu s Hanáčkou sekci Alpenvereinu, což je odnož Österreichischer Alpenverein - Rakouský horský svaz - ve zkratce OEAV - sdružuje všechny zájemce a milovníky hor.

Honzík nebyl jen tak obyčejný Honza, ale byla to holka. Cestovala z Čech v autě spolu s kamarádkou Jarmilou a s jednou (jim oběma zatím neznámou) osobou - důchodcem z Prahy. Cesta byla daleká, předaleká, ale všechny zimní nástrahy na silnici i matoucí zprávy navigace dobře zvládli a v pořádku dojeli do malebné vesničky Lackenhof. Cestou holky zjistily, že důchodce není důchodcem, ale mužem v nejlepších letech a že se jen staře cítí (po cigaretách) a že je to veselá kopa, co zapoměla doma spoustu věcí - hlavně jídlo, cigarety i části oblečení. Honzík a Jarmila měly slitování a cestou mu umožnily nákup klobásek, chleba a pár plechovek pivního moku.

Druhá část výpravy vedená Josefem jela z Moravy a sejít se všichni měli až na horské chatě v Ybbstalských Alpách v Rakousku.

Jakmile posádka prvního auta v malé a krásně zasněžené vesničce našla správné parkoviště, přiblíkla se a šla obhlédnout terén a zjistit, odkud vyjíždí lanovka k chatě Schutzhaus. Lanovka měla vyjet až v 11 hod, tak si ještě všichni tři zašli do baru na kávu, ale hledíme, co to, oni v baru kávu nevedou. Takže na zahřátí zvolili svařáček a vesele se bavili a čekali. Lanovka nejela ani po hodině, a tak se lámanou němčinou zeptali, když to bude v provozu. Pán z pokladen se zasmál a řekl, že dnes nepojede a že se musí nahoru pěšky. I bylo po veselosti, ba, všem zatrnulo. Batoh měl úsporně sbalený jen nedůchodce Marčelínek, páč, jak už víte, většinu věcí zapomněl doma. Bleskurychle byl jeho volný batoh naplněn nejen dokoupenými věcmi, ale i věcmi, které se už holkám nikam jinam nevešly. Ještě před náročným výstupem se všichni ujistili, že ta chata, kterou hledají, je ta chata, co je příšerně vysoko, a jali se stoupat vzhůru. Jelikož byli dobráci a nechtěli kazit radost z pěkného slunečného dne druhé skupince, taktně při telefonickém hovoru pomlčeli o odstávce lanovky.

Holky a Marčelínek stoupali vzhůru dlouze a předlouze chůzí zvanou „co krok to prd“. Zastávky byly časté, až přečasté. Marčelínek se projevil jako galantní muž a nechal jít Jarmilu s Honzou vpředu. Jarmila, jak ještě nevíte, musí být vždy první. Když ji chce někdo předejít, i tasí hůlky, větve (no cokoli) a snaží se předcházejícího zahnat. Marčelínek se proto často zastavoval a hustil do svých plic nikotin. Vypadá to nezodpovědně, ale nezapomeňte, milé děti, že momentálně žije v Praze, kde ovzduší není nic moc, a proto si musel krásně čistý vzduch v horách přimíchávat škodlivinami. Jarmile a Honze svou pomalou chůzí udělal radost, protože přišly s úctyhodným náskokem na chatu jako první - před mladším a sportovně vypadajícím mužem.

Cesta vzhůru po černé sjezdovce jim zabrala 3 hod času, a tak na další vycházku nezbyl čas a energie. V chatě je jako první přivítal úžasný horský pes Bellu, pak pan správce a nerudná paní správcová. Podle místní novodobé pověsti to nebyla jen tak obyčejná správcová, ale zakletá kyprá Tyrolačka. Vysvobodit polibkem ji může jen statný a statečný muž. Každou výpravu proto očekávala s nadějí, že se snad někdo najde a k vysvobození se odhodlá. A co naše výprava - chlapů dost, dočká se?

Na chatu postupně přicházeli více či méně ztrápení Hanáci (posádka druhého auta) a pomalu jsme se seznamovali. Nikdo se totiž neznal se všemi. Hned na úvod dostal

sprduňk za lanovku Josef, který dělal překvapeného, že sám prý nevěděl, že lanovka nepojede. My ho však podezíráme, že chtěl předem otestovat, co vydržíme, a tak narafičil tuto malou lest. Josef totiž akci „sněžnice“ vymyslel a zorganizoval.

Také si povíme něco o jídle na chatě – za pomoci tlumočnicka z rodu France Józefa jsme pročítali obsáhlé tabule s jídelníčkem. Dlouho jsme promýšleli, co si dát, každý se ptal aspoň 3x, cože ten název znamená. V jídle tedy moc jasno nebylo, tak jsme se rozhodli, že si každý dá něco jiného a aspoň poznáme, jak co vypadá a chutná. Začali jsme si objednávat, ale co to? Jídla, která jsou napsaná na jídelním lístku, však nejsou všechna k dispozici. Něco došlo, no nevadí, výběr přesto nějaký zůstává. Jelikož jídla docházela postupně, tak po dvou dnech nám zbyla jen gulášová polévka a něco jako karbanátky se zelím a hranolky s řízkem. No, ještě že tady v horách nejsme kvůli jídlu, ale kvůli sportu a případná skromná strava jistě neohrozí naše více či méně vypasená těla. Máme také trochu jídla z domova a někteří mají opravdu dobrou sekanou. Aspoň v pivu bylo každému jasno. Dost dobrá věc je pivo Radler, nebojte děti, pivo je skoro bez alkoholu a je ochucené citronem a dobře zahání žízeň. Po první večeři ještě domlouváme plány na výstup na Grosser Ötscher a stanovíme čas snídaně. Usínání holkám zpřijemňuje tyrolská hudba s harmonikou. V klučích pokoji prý slyšeli téměř celou noc jiné zvuky a příjemné hudbě se to prý nepodobalo.

Na snídani kupodivu přicházíme s Jarmilou jako první, ostatní se pomalu došourávají a vypadají nevyspale - co asi hoši v noci dělali? Snídaně je formou švédských stolů. Po dostatečném zasycení se domlouváme na změně trasy pro dnešní den – pokoříme zatím Kleiner Ötscher, protože není tak jasné počasí, jak bychom si přáli. Nachystáme se na celodenní túrku a s Jarmilou vesele zkusíme první krůčky na sněžnicích. Jo, docela to jde –tak vyrážíme. Naše první společné foto je s krásným panoramatem za zády a stoupáme dál, jdeme po hřebenové stezce a je krásně vidět vpravo i vlevo. Jen vrcholek Grosser Ötscher je v mlze. Doufáme, že se mlha zvedne a bude ještě lepší počasí. Stoupáme, kocháme se a stoupáme a tu si všimneme, že se na nás blíží sněhový mrak. Postupuje rychle a vzápětí jsme v chumelenici, takto docházíme k vrcholovému kříži, kde se opět fotíme a dáváme svačinku. Protože je nevlídné počasí, dohodneme se na předčasném návratu. Jen Robert, který putuje na skialpech, pokračuje dál, aby se dostal na sjezdovku a užil si pohodovou jízdu na svahu a aby si došel dole ve vesnici na kávičku. Trošku pozapomněl, že to, co sjede dolů, bude muset zase vystoupat. Přichází proto pozdě odpoledne, zatímco my jsme se už trochu báli, zda v mlze nezabloudil. Vypadá utahaný, ale sám se sebou spokojený. Večer nás spolu s Ludkem baví svými záživně podanými historkami. Opravdu se pěkně bavíme a dokonce se nějaká nová, neoposlouchaná nechci přímo napsat, že neslušná slovíčka z hanáckého nářečí i naučíme. Večer usínáme za ticha - bez hudby, jen v pokoji u kluků je opět nějak rušno.

Ráno jsme opět na snídani s Jarmilou jako první a nekamarádsky využíváme plné nabídky jídla, inu kdo pozdě chodí, sám sobě škodí anebo, kdo dlouho líhá, ten ... mívá. To drobné pečivo s křupavou kůrkou bylo opravdu moc dobré... Jelikož je venku nejen mlha, ale i sněhová vánice, snídani protahujeme a doufáme, že se počasí vylepší. Viditelnost se nelepší a některé jedince už nebaví jen tak sedět, takže s heslem „není špatné počasí, ale jen nevhodné oblečení“ vyráží tito odvážlivci na malou vycházku. Počasí je ještě horší, než bylo za oknem, ale statečně a v malých rozestupech, abychom se neztratili z dohledu, stoupáme vzhůru do neznáma. Není tu

tyčové značení; první jde Jirka jen tak, podle své intuice. Pocit bezpečí mi dodává nejen parta zkušených horalů, ale i pes Bellu, který nás zpočátku doprovází. Po čase přicházíme k směrovce na vyhlídku. Docela nás (v situaci, kdy vidíme tak na 10 m) tato informace pobaví. Zatím stoupáme nadále směr Grosser Ötcher a potkáváme skialpinistu, který potvrzuje náš směr a závidí nám sněžnice. I když několik hodin silně sněží, silný vítr sněh odfoukne a tak občas z terénu vystupují i velké kameny. Za stále silného větru přicházíme k uměleckému dílu – železná fantazii ve tvaru suchého stromu. Fotíme se a stojíme vzepření proti větru, abychom nespádli ze srázu dolů. Cesta dál je ještě prudší a více kamenitá, tak jsem ráda, že po ní nechce jít nikdo dál. Kluci-fotografové i v této slotě fotí namrzlé větvičky a podobně. Když se dostatečně vyřádí, sejdem k odbočce na vyhlídku a jdeme se tedy pokochat výhledem do kraje. Vyhlídka je i s dalekohledem u dřevěného srubu s meteostanicí. Srub, lavička, stromy, keře a dokonce už i my jsme krásně omrzlí. Fotografové se opět jali lovit zajímavé snímky, mění clony, filtry, úhly pohledu a dokonce i pro zajímavost záběru zaléhají do sněhu a fotí a fotí. Mají kvalitní foťáky a umí s nimi, tak tuší, že ze snímků něco zajímavého vyleze. Pak zachumlání před vlezlým větrem a sněhem sejdem zpět k chatě. Sem se hodí slova – zážitky nemusí být jen dobré, hlavně když jsou silné. Ti, co ven nešli, řešili politické problémy a naše nadšení z výstupu na vyhlídku nesdílí.

Jelikož se počasí ani do pozdního odpoledne nezlepšilo, dáváme si ještě večer alespoň malou bojovku - stále v mlze a sněhové vánici. I ve sněžnicích se dost boříme za Jirkou, který se opět ujal vedení a prošlapává nám trasu. Na hlavách máme čelovky a pohled na lidské světlušky je zábavný. Při této malé noční vycházce se Jarmile podaří neuvěřitelný kousek – spadnout na sněžnicích. Do prašanu zapadla tak hluboko, že nemohla sama vstát. Zodpovědný Josef Jarmilu vyhrabává a zvedá. Josef je nějak nečekaně vzorný - po celou dobu pobytu - nemá nemístné ani přidržené poznámky.

Přece jen jsme se venku vyřádili a po večeri hrajeme karty, papírový stolní fotbálek a opět se necháváme bavit veselými historkami chlapců. Některým jedincům se stýská po partnerovi, tak často telefonují, píší SMS, někteří jen vzpomínají, a někteří se tak báli o čest své ženy, že doma vypnuli topení.

V restauraci byla také krásně vyhřátá oblá pec, sem-tam ozdobená kachlíky. U pece se dalo sedět i sušit oblečení. Honza by nejraději na pec zalehl, ale byla opravdu moc oblá.

Je dobrým zvykem, že Moraváci na výpravy s sebou vozí na ochutnání svoji domácí slivovici. Proto i my můžeme v průběhu dnů ochutnávat. Takže zodpovědně testujeme slivovičku i „echt“ likér pana domácího, který je vyroben ze šišky. Po koštování jsme pozváni na další návštěvu této horské chaty, ale za lepšího počasí. Jen tak trochu šeptem: Paní domácí se během našeho pobytu, a to ani po četných přípitcích, neproměnila ve veselou kyprou Tyrolačku, takže musí čekat na další výpravy statných jinochů a doufat.

Co byla pravda pravdoucí a co jen pohádka, nechám na vás.

Honzík